

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทำนายการเผชิญความเครียดของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะในโรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ จำนวน 160 ราย นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผลด้วยสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
p	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ
t	แทน	ค่าการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Regression Coefficient) ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Regression Coefficient) ในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ
R^2	แทน	ค่าที่บอกสัดส่วนของตัวแปรตามที่สามารถอธิบายได้โดยตัวแปรอิสระ
Y'	แทน	การเผชิญความเครียดรายด้านด้วยตัวพยากรณ์ต่าง ๆ ในรูปคะแนนดิบ
Z'	แทน	การเผชิญความเครียดรายด้านที่ได้จากการพยากรณ์ด้วยตัวพยากรณ์ต่าง ๆ ในรูปคะแนนมาตรฐาน

ซึ่งผลการศึกษานี้จะนำเสนอในรูปตารางประกอบด้วยคำบรรยาย แบ่งเป็น 5 ส่วนตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะและสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

ส่วนที่ 2 ระดับความเครียดของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

ส่วนที่ 3 การสนับสนุนทางสังคมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

ส่วนที่ 4 การเผชิญความเครียดของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

ส่วนที่ 5 วิเคราะห์สมการเพื่อทำนายการเผชิญความเครียด โดยมีปัจจัยได้แก่ ระดับความเครียด อายุ ระดับการศึกษา ความรุนแรงการบาดเจ็บที่ศีรษะ การสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวทำนาย และการเผชิญความเครียดเป็นตัวแปรตาม

จากการรวบรวมข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์ผลทั้ง 5 ส่วน สามารถอธิบายในรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะและสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ป่วย ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระยะเวลาที่ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะ วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ($n = 160$)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	134	83.80
หญิง	26	16.30
อายุ (ปี)		
15-30	79	49.40
31-40	21	13.10
41-50	31	19.40
51-60	15	9.40
61 ปีขึ้นไป	14	8.80
อายุเฉลี่ย 35.20 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 16.06 ปี		

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรส		
โสด	66	43.80
คู่	75	50.60
หม้าย/ หย่า/ ร้าง	9	5.60
ระยะเวลาที่ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ (วัน)		
1-3	119	74.50
4-7	31	19.40
8-15	10	6.10
ระยะเวลาเฉลี่ย 3.01 วัน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.53 วัน		
ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะ		
เล็กน้อย	36	22.50
ปานกลาง	83	51.90
มาก	41	25.60

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะส่วนมากเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 83.80 มีอายุเฉลี่ย 35.20 ปี ($SD = 16.06$) ซึ่งพบว่าอยู่ในช่วงระหว่าง 15-30 ปีสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 49.40 รองลงมาคือช่วงอายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.40 มีสถานภาพสมรสคู่ คิดเป็นร้อยละ 50.6 รองลงมาคือสถานภาพสมรสโสด คิดเป็นร้อยละ 43.80 ระยะเวลาที่ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะส่วนมากคือ 1-3 วัน คิดเป็นร้อยละ 74.50 รองลงมาคือระยะเวลา 4-7 วัน คิดเป็นร้อยละ 19.40 มีระยะเวลาเฉลี่ย 3.01 วัน ($SD = 2.53$) ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะพบว่า ส่วนมากมีความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.90 รองลงมาคือมีความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะในระดับรุนแรง คิดเป็นร้อยละ 25.60

2. ลักษณะส่วนบุคคลของสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ โดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วย
บาดเจ็บที่ศีรษะ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ($n = 160$)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	14	8.70
หญิง	136	91.30
อายุ (ปี)		
18-30	18	11.30
31-40	40	25.00
41-50	68	42.50
51-60	30	18.80
61 ปีขึ้นไป	4	2.40
อายุเฉลี่ย 43.53 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.30 ปี		
สถานภาพสมรส		
โสด	3	1.80
คู่	151	94.40
หม้าย/ หย่า/ ร้าง	6	3.80
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	139	86.80
มัธยมศึกษา	14	8.80
อนุปริญญา	2	1.30
ปริญญาตรี	5	3.10
ระดับการศึกษาเฉลี่ย 5.03 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.83 ปี		
อาชีพ		
ไม่ได้ทำงาน	7	4.40
รับจ้าง	92	57.50
ค้าขาย	13	8.10

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกรรม	47	29.40
รับราชการ	1	0.60
ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย		
สามี	7	4.40
ภรรยา	61	38.10
บิดา	1	0.60
มารดา	72	45.00
บุตร	17	10.60
อื่นๆ	2	1.30

จากตารางที่ 2 พบว่า สมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะส่วนมากเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 91.30 มีอายุเฉลี่ย 43.53 ปี ($SD = 9.30$) ซึ่งพบว่าอยู่ในช่วงระหว่าง 41-50 ปี สูงสุด คิดเป็นร้อยละ 42.50 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 25 มีสถานภาพสมรสคู่ คิดเป็นร้อยละ 94.40 รองลงมาคือสถานภาพสมรสหย่า/ หย่า/ ร้าง คิดเป็นร้อยละ 3.80 ส่วนมากจบชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 86.80 รองลงมาชั้นมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 8.80 ระดับการศึกษาเฉลี่ย 5.03 ปี ($SD = 2.83$) และสมาชิกในครอบครัวส่วนมากมีความสัมพันธ์กับผู้ป่วยคือเป็นมารดา คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมาเป็นภรรยาคิดเป็นร้อยละ 38.10 และส่วนมากมีอาชีพรับจ้างคิดเป็นร้อยละ 57.50 รองลงมาคืออาชีพเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 29.40

ส่วนที่ 2 ระดับความเครียดของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

ระดับความเครียด วิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยหา ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และร้อยละ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวนและร้อยละจำแนกตามระดับ
ความเครียดของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ ($n = 160$)

ความเครียด	คะแนนที่เป็นไปได้		คะแนนจริง		จำนวน	ร้อยละ
	ค่าพิสัย	ค่าพิสัย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
ระดับปานกลาง	38-59	39-59	50.98	5.15	58	36.2
ระดับสูง	60-80	60-75	63.49	3.51	102	63.8

จากตารางที่ 3 พบว่า สมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะส่วนมากมีระดับความเครียดอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 63.8 ($\bar{X} = 50.98$, $SD = 5.15$) รองลงมาคือระดับปานกลางร้อยละ 36.2 ($\bar{X} = 63.49$, $SD = 3.51$)

ส่วนที่ 3 การสนับสนุนทางสังคมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

การสนับสนุนทางสังคมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะโดยรวม วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยหาค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และร้อยละ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวนและร้อยละจำแนกตามการสนับสนุนทางสังคมรายด้านของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ ($n = 160$)

การสนับสนุนทางสังคมรายด้าน	คะแนนที่เป็นไปได้		คะแนนจริง		ร้อยละ	ระดับ
	ค่าพิสัย	ค่าพิสัย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
1. ความรักใคร่ผูกพัน	5-25	17-24	19.81	1.24	92.50	สูง
2. การรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม	5-25	16-23	19.29	.96	90.6	สูง
3. การมีโอกาสได้ช่วยเหลือผู้อื่น	5-25	16-24	19.02	1.50	62.5	สูง
4. การรับรู้ถึงคุณค่าของตนเอง	5-25	16-25	19.59	1.25	81.9	สูง
5. การได้รับการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ	5-25	15-24	19.91	1.37	84.4	สูง

จากตารางที่ 4 พบว่า สมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะส่วนมากได้รับการสนับสนุนทางสังคมด้านความรักใคร่ผูกพันระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 92.50 ($\bar{X} = 19.81$, $SD = 1.24$) รองลงมาคือ ด้านการรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 90.60 ($\bar{X} = 19.29$, $SD = .96$)

ส่วนที่ 4 การเผชิญความเครียดของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

การเผชิญความเครียดของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะที่ศึกษาในครั้งนี้ ประกอบด้วยการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับปัญหา ด้านจัดการกับอารมณ์ และด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม ผลจากการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 160 รายเป็นดังนี้

การเผชิญความเครียดของสมาชิกในครอบครัวด้านการจัดการกับปัญหา ด้านจัดการกับอารมณ์ และด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยหาค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าคะแนนการเผชิญความเครียดดังตาราง และหาค่าร้อยละ จำแนกตามวิธีการเผชิญความเครียดรายด้านที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุด ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเผชิญความเครียดรายด้าน และค่าร้อยละจำแนกตามวิธีการเผชิญความเครียดรายด้านที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุด ($n = 160$)

การเผชิญความเครียด	คะแนนที่เป็นไปได้	คะแนนจริง			ร้อยละ
		ค่าพิสัย	ค่าพิสัย	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
ด้านการจัดการกับปัญหา	13-52	26-47	35.55	4.64	66.25
ด้านการจัดการกับอารมณ์	13-52	19-37	27.22	3.30	3.13
ด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม	14-56	23-47	32.57	4.08	30.62

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้การเผชิญความเครียดทั้งด้านการจัดการกับปัญหา ด้านจัดการกับอารมณ์ และด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้วิธีการจัดการกับปัญหามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.25 ($\bar{X}=35.55$, $SD = 4.64$) รองลงมาด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม คิดเป็นร้อยละ 30.62 ($\bar{X}=32.57$, $SD = 4.08$)

ส่วนที่ 5 วิเคราะห์สมการเพื่อทำนายการเผชิญความเครียด โดยมีปัจจัย ระดับความเครียด อายุ ระดับการศึกษา ความรุนแรงการบาดเจ็บที่ศีรษะและการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวทำนาย และการเผชิญความเครียดเป็นตัวแปรตาม

ก่อนการวิเคราะห์สมการถดถอยได้ทำการทดสอบตามข้อตกลงเบื้องต้น พบว่าตัวแปรระดับความเครียด ระดับการศึกษา ความรุนแรงการบาดเจ็บ การสนับสนุนทางสังคม การเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์ มีการกระจายไม่เป็นโค้งแบบปกติ จึงทำการแปลงข้อมูล (Transformation) ทั้ง 5 ตัวแปร และทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นอีกครั้งพบว่า เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นคือตัวแปรต้นและตัวแปรตามมีคุณสมบัติ เป็น Normality, Homoscedasticity, ไม่มี Outliners, Linear Relationship (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2543) หลังจากนั้นจึงได้ทำการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติสหสัมพันธ์ (Pearson' Product Moment Correlation Coefficient) ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยแสดงในรูปตารางแมตริกสหสัมพันธ์ (Correlation Matrix)

ตัวแปร	อายุ	ระดับการศึกษา	ความรุนแรงของการขาดใจ	ระดับความเครียด	การสนับสนุนทางสังคม	การเผชิญกับความเครียด	ด้านการจัดการกับปัญหา	ด้านจัดการอารมณ์
อายุ	1.000							
ระดับการศึกษา	-.319**	1.000						
ความรุนแรงของการขาดใจ	-.075	.047	1.000					
ระดับความเครียด	-.017	-.163**	-.521**	1.000				
การสนับสนุนทางสังคม	.022	-.024	.114	-.011	1.000			
การเผชิญความเครียดด้านจัดการกับปัญหา	.047	-.045	.058	-.075	.024	1.000		
ด้านการจัดการกับอารมณ์	.202**	-.114	-.062	.003	.021	-.086	1.000	
ด้านการจัดการกับปัญหาทางอารมณ์	-.027	-.004	.227**	-.067	.225**	-.003	.057	1.000

** $p < .01$

จากตารางที่ 6 พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์ทางลบในระดับปานกลางกับอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.319$) ระดับความเครียดมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำกับระดับการศึกษาและมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับสูงกับความรุนแรงของการบาดเจ็บ ที่ศีรษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.163$, $r = -.521$) อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .202$) ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับการเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .227$) การสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับการเผชิญปัญหาด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .225$)

จากตารางที่ 6 เป็นการตรวจสอบว่าตัวแปรทำนายมีความสัมพันธ์กันเองหรือไม่ ซึ่งพบว่า ตัวแปรทำนายมีความสัมพันธ์กันเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) จำนวน 3 คู่ โดยมีความสัมพันธ์กันตั้งแต่ .114 ถึง -.521 แสดงว่าไม่มีตัวทำนายคู่ใดที่มีความสัมพันธ์กันเอง สูงกว่า .75 ซึ่งสามารถนำไปวิเคราะห์เพื่อหาอำนาจในการทำนายการเผชิญความเครียดได้ โดยไม่เกิดปัญหาตัวทำนายมีความสัมพันธ์กันเองสูง (Multicollinearity) ตามข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2543) ดังนั้นผู้วิจัยนำตัวแปรทำนาย ได้แก่ ระดับความเครียด อายุ ระดับการศึกษา ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะและการสนับสนุนทางสังคมไปวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อหาตัวแปรที่มีอำนาจการทำนายการเผชิญความเครียดรายด้าน

2. ปัจจัยทำนายการเผชิญความเครียดรายด้านวิเคราะห์โดยใช้วิธีถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) นำเสนอผลรายด้านดังนี้

2.1 ปัจจัยทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับปัญหาได้ผลดังนี้

พบว่าไม่มีตัวแปรทำนายใดที่เข้าสมการในการทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับปัญหาดังนั้นตัวแปรทำนาย ได้แก่ ระดับความเครียด อายุ ระดับการศึกษา ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะและการสนับสนุนทางสังคม ไม่สามารถทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับปัญหาได้

2.2 ปัจจัยทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์วิเคราะห์โดยใช้วิธีถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อหาปัจจัย
ทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์

ตัวแปรทำนาย	Constant	b	Beta	R ²	t	p
1. อายุ	3.184	0.003	.202	.041	2.598	.01
F (1,158) = 6.751						

$p < .01$

จากตารางที่ 7 พบว่า ปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์ คือ อายุ ซึ่งสามารถทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์ของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะได้ร้อยละ 4.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) จึงสามารถเขียนเป็นสมการถดถอยที่ดีที่สุดได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\text{การเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์} = 3.184 + 0.003 (\text{อายุ})$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{\text{(การเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์)}} = .202 (Z_{\text{อายุ}})$$

อธิบายได้ว่า การเลือกใช้วิธีการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์ของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะขึ้นอยู่กับ อายุ ของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

2.3 ปัจจัยทำนายการเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอารมณ์ วิเคราะห์โดยใช้วิธีถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อหาปัจจัย
ทำนายการเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม

ตัวแปรทำนาย	Constant	b	Beta	R ²	t	p
1. ความรุนแรงของ การบาดเจ็บที่ศีรษะ	13.991	.016	.204	.052	2.669	.008
2. การสนับสนุนทางสังคม		1636.713	.202	.092	2.633	.009
$F(2,157) = 7.934$						
$p < .01$						

จากตารางที่ 8 พบว่า ปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายการเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ คือ ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะ และการสนับสนุนทางสังคมซึ่งสามารถร่วมกันทำนายการเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะได้ร้อยละ 9.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) โดยความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะและการสนับสนุนทางสังคมมีอำนาจทำนายการเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะใกล้เคียงกัน $\beta = .204$, $\beta = .202$ ตามลำดับ จึงสามารถเขียนเป็นสมการถดถอยที่ดีที่สุดได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

การเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม' = 13.991 + .016 (ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะ) + 1636.713 (การสนับสนุนทางสังคม)

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$Z'_{\text{(การเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม)}} = .204 (Z_{\text{ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะ}}) + .202 (Z_{\text{การสนับสนุนทางสังคม}})$

อธิบายได้ว่า การเลือกใช้วิธีการเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะของผู้ป่วย และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

โดยสรุปจากสมมติฐานที่ว่า ระดับความเครียด อายุ ระดับการศึกษา ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะและการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายการเผชิญความเครียดรายด้านได้นั้น ผลจากการวิจัยได้รับการยอมรับเพียงบางส่วน โดยปัจจัย อายุสามารถทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับอารมณ์ได้ แต่ไม่สามารถทำนายด้านการจัดการกับปัญหาและด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมได้ ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะร่วมกับการสนับสนุนทางสังคม สามารถร่วมกันทำนายการเผชิญความเครียดด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมได้ แต่ไม่สามารถทำนายด้านการจัดการกับปัญหาและด้านการจัดการกับอารมณ์ได้ ส่วนปัจจัยระดับความเครียด ระดับการศึกษา ไม่สามารถทำนายการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับปัญหา ด้านจัดการกับอารมณ์ และด้านการแก้ปัญหาทางอ้อมได้